

Lavinia Huțușoru Dumitriu

Și de-a fost UNIREA

De la Nistru, iarăși, soarele răsare
Și trimite raze, dincolo de Prut;
Mângâie pe creste, România Mare,
Oglindită-n Ceruri, ca la Început.

Pe chipul Moldovei, încă sfâșiată,
Șopotesc la vale, lacrimi ce curg
Prin albi de râuri și din ochi de fată
Venită să-și spele dorul, în amurg.

Duhul Bucovinei, cu plete bălaie
Își trimite pruncii iarăși pe Pământ
Să boteze Marea, lacuri și pâraie,
Ca-n vremea lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

Își întind Carpații umbra peste țară
Într-o-mbrățișare cu vale și deal
Și cu lanț de stâncă, tainic înconjoară
Inima străpunsă, de bătrân Ardeal.

Fiindc-au fost furate bieteze mioare,
Nu-și cunosc păstorii, turmele pe plai;
Au fugit în lume și-au făcut prinsoare
C-or găsi Viteazul: pe Banul Mihai.

Țara Românească, astăzi duce dorul
Malului de apă cu pământ străbun,
Rupt și el din trupu-i lovit cu piciorul
De imperii-iude, cu sărut de tun.

Dunărea să curgă, a-nceput odată,
Doar ca să ajungă în Grădina Rai
Ce urma să fie veșnic apărată
De Viteji ca dacii: Ștefan și Mihai.

Țara noastră, însă, ei vin a ne spune
Că va fi întreagă când ne vom uni
Să fim ca pe vremuri, iar Lumină-n lume;
De-om avea credință și ne vom iubi.

Și de-a fost UNIREA făcută vreodată

Pe Pământ și-n Ceruri, vreți a despărți,
Să cunoașteți Legea: fi-va blestemată
Forța ce dezbină pentru a-mpărți!
București, 24 ianuarie 2012